

Trc ngày đi tù c i t o h n 12 năm h i 1975, Vi t Nam, tôi đã có khá nhi u bng lái xe, nào là t m bng lái xe dân s g m cái d u son đ cho ph n lái xe du l ch, thêm cái d u son đ n a cho ph n lái xe có đ ng c 2 bánh nh xe Vespa, Lambretta, mô-tô phân kh i l n. V i cái bng này, tôi lái xe du l ch hi u Peugeot, Renault, Citroen c a Pháp không bao nhiêu, nh ng lái xe Vespa Sài Gòn và Đà Ng d có m y năm l n. R i đ n cái bng lái xe “Nhà Choang”, ti ng lóng ngày x a ng i ta ch “Nhà Bình” đ y th a quý v ! Cái bng này cũng đ th d u, nào là lái xe nh nh xe jeep, h ng trung nh Dodge 4 x 4 và c h ng n ng nh xe v n t i quân đ i GMC. Xe GMC thì tôi ch lái chút chút đ ch i cho bi t th nào là xe nhà binh c n ng. Xe Dodge 4 x 4 thì tôi cũng lái không nhi u, vì h i trong quân đ i Vi t Nam C ng Hòa, tôi không có nhi m v chi c n lái xe này. Tôi lái xe jeep là chính t h i mang lon thi u úy cho đ n đ i úy và r i... quan tòa thi u tá. Dù r ng tôi v vào tr ng h p ngo i l , lên lon, lên ch c quá mau so v i b n bè cùng nh p ngũ binh nh (Soldat de 2ème Classe = Private c a M)1 ngày. Khi g p l i nhau, t i nó ph i đ ng nghiêm c ng ng i, gi tay chào tôi m t ngh vì tôi là quan tòa thi u tá mà t i nó đã s còn là th ng sĩ, cao tay l m là chu n úy, m c d u tôi ch ng theo h c khóa sĩ quan nào c . Có c u Th ng Sĩ Nguy n Kim T nh, h i còn là h sĩ (Caporal/Corporal) đ y tôi 2 tu n l căn b n quân s t i ngay đ n v , cùng v i nhóm h n ch c anh em nh p ngũ năm 1952 Đ i Đ i 3 Truy n Tin Vi t Nam Nam Đ nh, sau này g p l i ăn c m v i gia đình tôi, h n c ... nh n rằng c i ho ài. Bà xã h n b o ch ng, “H i x a anh d y ông lính m i này (ch vào tôi), nghe đầu anh d l m c c m cái “ba-toong” đ p vào chân ông y ho ài vì b c đi không đúng nh p, ph i không? Tôi đ l i, “ ! đúng đó, h n đ p tu t lu t đám lính m i b n tôi, ch ng tr ai h t.” Bà xã h n h i thêm, “Th bây gi anh có dám đ p ông y n a không?” Th ng Sĩ T nh c i, “Bây gi mà đ p ông y, thì có n c ng nh t c ng i l n cây ba-toong l i ch b gi n m t à!”

y! Nói chuy n lòng vòng, quên c cái chuy n lái xe trên. Ý tôi mu n nói là Vi t Nam, ng n đó th i gian, tôi đã lái xe... ngang d c, xa g n ghê g m l m, lâu năm ch đầu có ph i là ít. H i mang c p b c thi u úy, tôi đã th ng lái xe Jeep hàng ngày... B tr ng h c H i Phòng khi chi n tranh Pháp-Vi t bùng n Th áng M i M t-1946, tôi theo l p ng i cha anh lẫn mình vào cu c kháng chi n ch ng ngo i xâm. Hai l n b quân Pháp b t. L n đ u đ c tha ngay sau 1 đêm giam gi . L n sau là l n tôi c tình n m trong cánh đ ng lúa huy n Tiên H ng, t nh Thái Bình đ cho Pháp b t, h u thoát ly kh i hàng ngũ kháng chi n do C NG S N l u mạnh, tàn ác lãnh đ o, sau khi làm vi c t i c quan Tuyên Hu n, tôi đ c đ c sách báo, bi t tin ông B o Đ i v l p chính ph và quân đ i Qu c Gia Vi t Nam... Ra kh i tr i tù Nhà Máy R u, Nam Đ nh ít lâu, tôi b đ ng viên đi h c Tr ng Sĩ Quan Th Đ c, nh ng vì quá m t m i sau nhi u năm tháng gian kh , b nh t t, tôi không đi, nh ng ph i tình nguy n nh p ngũ vào Đ i Đ i 3 Truy n Tin Vi t Nam v i t cách binh nh (Soldat de 2ème classe/Private) ngay thành ph Nam Đ nh, còn do sĩ quan ng i Pháp ch huy... Sau 11 năm h c hành gian kh , vào ban đêm, sau gi làm vi c, không th y, không l p, mà cũng ch ng có tr ng, qua 19 l n thi, v i 3 th ngôn ng Pháp-Vi t-Anh, h t thi vi t r i l i thi v n đáp, có keo ch i luôn 2 l n v n đáp cho 1 k thi. Thoát n n h c hành là ti p theo 3 năm th c t p, c ng l i 14 năm. Khi ??? c b nh i?m gi? ch?c v trong hàng ngũ quan tòa c p đ i úy, tôi đ c c p xe riêng, có tài x riêng, r i lên thi u tá, nh ng lái xe đi l i trong đ ng ph tôi th ng hay lái xe l y, đ c u tài x ng i phía sau. Do

đó mà có một câu chuyện tôi nhớ hoài cho đến bây giờ đang sống ở M. B Ch Huy Quân Trn Đà Nẵng quy định: lái xe trong đường phố, hai bên có cửa tiệm, nhà, xe jeep quân đội không được phép chạy quá 35 km/gi (1 mile ở M = bằng 1km 6, có lẽ) Khi tôi lái nhớ thì luôn luôn đi đúng tốc độ quy định cho thông thoáng, thoải mái và cẩn thận, còn nếu đi taxi (taxi cửa tôi đã chọn là loại taxi cẩn thận, nghiêm chỉnh hàng hoàng) nhớ tôi đi ý thấy họ luôn lái đúng tốc độ quy định. Một hôm, tôi đang lái xe trên đường Trn Ng Vng, Đà Nẵng, bên tay phải trái banh tennis trong ngôi nhà cạnh đường, hàng quán liên nhau, lẫn ra là xe chạy. Không thấy có ai ra theo trái banh, nhớ tôi biết chắc trái banh là của một em nhỏ, và khi nhìn ra trái banh lẫn ra đường thì em nhỏ nhót đứng phía chạy theo kô... sống rồi đi đường “lạ mà t.” Tôi khoan cách chừng 6-7 mét, tôi rà chân thấy ch... Đúng lúc đó, một bé trai chừng 4 tuổi t trong nhà ngó tay ra, đứng theo trái banh. Tôi đã dừng xe hẳn rồi, em bé mới chạy tới ngay dưới xe, tay vịn vào cửa xe, một mũi hàng s. Cửa taxi tôi phía sau tôi nhào vọt ra, ôm giỡn em bé. Cùng lúc ấy, một bà lớn tuổi, chắc là bà trông cháu, chạy ào ra, ôm giỡn cháu, bên lên, cuống quýt chạy lại bên cạnh tôi, nói không ra hơi, “Lạ Tr, lạ Ph, c m n thi u tá! N u là ng i khác lái xe thì cháu tôi chắc đã chết rồi! Tôi mới quay đi một tí là cháu chạy ra đường xe chạy, Thi u tá đường xe kô, chạy ng i khác chạy mau hơn tí nữa thì không biết cháu tôi và gia đình tôi ra sao?” Bà con nhao nhao vây quanh xe tôi, “Phúc đức quá! Ông thi u tá tòa án (trông phù hiệu s n tr c xe, thêu trên tay áo của tôi, và tôi d y h c c c c năm cái thành phố như bé này, học trò đồng lõa, phụ huynh rất nh u ng i biết tôi) ng ng xe i k p không thì cháu bé kh... rồi.” Tôi đã cài s xe an toàn cẩn thận, nên nắm tay bà c và nói, “Không có chi c c ! Chúng tôi lái xe là phải cẩn thận đường phố có bà con sinh sống, hàng quán hai bên. C nh đ ý trông cháu cẩn thận, các cháu nhớ đâu có biết gì, thấy trái banh lẫn đi là phải chạy theo thôi. L n sau, c đ ng đ cháu nhớ thôi, nguy hiểm lắm! Thôi c vào nhà đi, kô xe phía sau chờ đi.” Sau đó, tôi lái xe đi và nói với cửa taxi, “C u thấy chưa! Lái xe trong thành phố, thấy tr n, luôn luôn phải đi đúng nh ng tr ng h p b t ng t hai bên đường phố nhào ra (đường Đà Nẵng hồi đó đã h p i chạy xe 2 chiều, không có vạch ngăn đôi chiều)...

Sang đến c ở M, tôi San Diego, Nam California theo định H.O 10, năm 1992, gia đình tôi khá đông ng i, đi đến c g n h t, ch tr ng i con trai lớn có gia đình, phải là Việt Nam, đến gia đình b o lãnh khi đi đi u ki n. Tôi n b c qu th c ch a bao giờ trong túi l i r ng tu ch nh lúc này. Tôi đi tù c i t o h n 12 năm, v con phải làm nghề thợ công đ sinh sống, i còn tiếp t cho tôi n a ch . Ngày x a, l ng và các kho n ph c p c a “ông quan tòa” là loại cao th t đ y (theo quy ch c a Pháp đ i) nh ng s ng tho i mái là gi i r i! Tôi phải xin gi y phép đ y h c ngoài gi làm vi c, chuyên môn kèm Pháp và Anh ngữ (British English ch không phải American English, có khác nhau ít nh u) cho các cháu h c sinh trung h c đ cu c s ng khá h n, tránh dính líu đ n nh ng chuy n lem nhem ti n b c quá quen thu c v i c nh s ng xã h i lúc b y gi , nh t là th i k ô la M theo quân đ i Hoa K đ vào Nam Vi t Nam. Tôi n đ y h c hàng tháng r t khá, nh ng lãi suất ngân hàng lúc đó quá cao: 26% l n, cho nên tôi n đ y h c h u nh đ y h t vào các tài kho n ti t ki m ngân hàng, lo cho con cái h c hành sau này, khi tôi tính chuy n đ ng xa, làm vi c trong ngành ngo i giao. Khi Đà Nẵng r i vào tay quân C ng S n m t cách ch p nh óng, không đánh nhau chi c thì các ngân hàng đóng cửa ch y l y ng i h t tr n. Chúng tôi cũng nh bao nhiêu ng i ở Đà Nẵng đ u b tài s n tiêu tan theo v n n c. Việt C ng đâu có cho buôn bán (buôn bán chui ngoài ch búa, v a bán, v a tr n ch y

công an, thu v thì d s ng d ch t). Bà con quê nhà m ng i i c nghĩ r ng... chúng tôi phen này sang đ nh c M là “m đô la” tho i mái m y h i. T t c các cháu đ u v a đi h c và đi làm đ sinh s ng và tr n đ n đ n đ th n : nào là ti n n máy bay (kh i ph i v t bi n), ti n vay bà con xa g n, n i ngo i, k ít ng i nhi u, giúp cho gia đình sinh s ng, ch đ i làm th t c tr c khi r i kh i quê cha đ t t , v i đ th đ lo i, mà bà con c kêu là “th t c đ u tiên, t c là th t c... ti n đâu?”). K vi t bài này tu i ngoài 60, i sau 12 năm có i đi tù c i t o 5 tr i tù n i r ng thi ng, n c đ c, g n biên gi i Lào, khi sang đ t M đ đ c ph n nào cái m c lo thu c men, b nh t t, “đ c trách công tác” lái chi c xe cũ Toyota đ i 1979, đ a đón 7 đ a con, đi h c, đi làm đ ... b h i tai ra r i, t i v i c c đánh máy vi t bài cho 3 t tu n báo San Diego, 3 t báo Orange County, v i chi c máy ch có đ u ch Vi t do m t ông đ c sĩ Vi t Nam t bi n ch , làm công vi c văn phòng, nh ng i v i giá t ng tr ng, bài v xào qua, xáo i, chuy n từ c i t o, th vui, chuy n ng v Vi Xi tha h mà vi t... T t c là 6 t báo, h i đó trung bình m i t báo tr cho ông già 50 đô la 1 tháng. K nh là quá may m n, làm vi c ban t i nhà mà m i tháng 300 đô la, ngày i, ngày T t, ch báo còn đ n thăm t i nhà, t ng quà, t ng bánh, k nh là nh t. Già r i, b n vi c đ a đón con cái đi h c, đi làm, t i ng i i c c đánh máy vi t báo, ch trong đ u v n còn ham h c. Ngày x a, h c hành gian kh nh th mà cũng v t qua đ c, nay sang M , n u còn đ i u ki n, thì gi , máy móc đ h c nh ng i khác thì h c chi mà ch ng tho i mái h n. Th y con cháu và đám h c trò cũ ngày nào thành công trên đ ng h c v n mà m ng cho chúng nó. Ch còn t i nó mà h c hành ki u nh tôi thì có cho ăn k o... chocolate th x n, cũng vô s tên kéo nhau b ch y, v t sông, v t bi n, v t núi, b cu ch y i y m ng ng i cho kho ...

Sau chuy n bay th i gian dài lâu và “đ đ i c” nh t trong đ i, t Sài Gòn đ n phi tr ng qu c t Los Angeles, bang California Huê K , r i “ch i thêm” chuy n bay n i đ a ch ng 1 gi n a, gia đình tôi v thành ph hi n hòa, đ p đ là San Diego. Ông b n thân t nh cùng gia đình đón chúng tôi v nhà ông t m, r i tìm thuê giùm chúng tôi ngôi nhà khu v c r t thu n ti n v m i m t ngay khu v c Mira Mesa. Khi trông th y nh ng đ i i có đèn xanh, đèn đ tùm lum, nh ng con đ ng l n m i chi u có 4, 5 đ ng xe ch y, tôi phát ho ng lên khi th y xe c ch y ào ào, phóng nh tên bay. Xe c đã nhi u, i ch y hai chi u trên xa i hay ph xá ngang đ c, đèn xanh, đèn đ , đèn vàng, qu o trái, qu o ph i, quay tr đ u (U turn) c t ng nh ... lo n xà ng u, nh ng ng m k m i th y nó nh p nhàng, có tr t t , l lu t h n hoi ch không có tùm lum, tà la, bóp còi inh i, vô t i v nh th đô Hà N i hay thành ph Sài Gòn. À quên! Thành ph H Chí Minh ch ! Nói xong cái tên thành ph này coi b mu n h t h i quá, m t... ná th . Lúc y tôi th m nghĩ: mai m t r i mình cũng ph i lái xe nh ng i ta trong cái r ng xe, trông hoa c m t mũi, nh ng r i cũng ph i xong, ch ch ng i c húc vào nhau t i ngày hay sao!

Ít ngày sau, gia đình tôi cũng có đ c cái xe Toyota thu c lo i “c i s” do m t ng i quen đ i i cho v i cái giá r t bèo, v i tinh th n giúp đ , nói ra... nghe m c c th y m . Cái xe này dùng đ cho tôi t p lái r i ch y quanh quanh, g n nhà thì đ c. Tôi là con chim đ u đàn trong gia đình cho nên ph i h c lái xe tr c nh t đ lo m i vi c chuyên ch trong gia đình. Trong th i gian ch đ i, thì cô cháu gái, con ông b n, h c trò cũ c a tôi Đà N ng, lo giúp đ đ n c m y tháng lo ch ng i này, ng i n đi đ n i lo m i chuy n cho cái gia đình khá đông đ o c a

chúng tôi. M y ông b n, đã s g c sĩ quan cũ, nhà th g n đó thay nhau ch d n cho tôi t p lái xe theo ki u cách M . Có m t c già g n 80 tu i, tr c đ y trung h c Vi t Nam, r t chi là ch u ch i, ng đ a tôi ra xa l lái cho quen. Tôi n quá, b o ông c , “Tôi ch a quen, mà c lồi tôi ra đây thì dám c hai cùng tiêu tủng quá! Ông c b o, “Không sao! C lái theo cách th c tôi h ng đ n, nh c nh , r i cũng xong h t!” Tôi lái m t h i ngon lành, 65-70 miles đàng hoàng, nh ng khi th y... h i h i quáng gà, tôi b o, “Thôi bây gi c lái ti p tr v nhà, ch tôi coi b căng th ng r i, l sang lane, sang li c t m b y, t m b , đ ng thiên h thì m t c !” C già ô kê! Tôi ép xe sang bên ph i đ đ ng l i, nh ng tay lái cho c . Ông c lái đ c m t lúc thì nghiêng đ u sang tôi nói nh , “Xe c nh sát ch p đèn phía sau, tôi s ph i đ u l i vì có chuy n chi đó. Ông c ng i yên, đ ng nhúc nhích, đ ng đ y chi c .” Ông c , đ u l i bên đ ng phía tay ph i, h c a kính xu ng, r i hai tay đ lên bánh lái, ch đ i c nh sát t i... h i thăm s c kh e. hay! l nh ! Anh chàng c nh sát to con, da tr ng, thò đ u vào trong xe, ghé sát m t vào mi ng ông c mà nói chuy n, h i han đ th . Sau đó, chàng c nh sát nhà ta phán, “Ông c cho tôi coi b ng lái xe! Chà, g n 80 mà còn lái xe ra Freeway, gi i đ à! Tôi th y ông già lái xe th nh tho ng l ng qua, l ng l i, tôi nghĩ là ông già đã làm vài ly r u r i cho nên m i lái xe bi u đi n ki u đó. May mà tôi ghé sát m t vào nói chuy n v i ông c , nh ng ch ng th y h i men, h i r u chi c , nên cũng ch ng c n th b ng máy móc làm chi, ch c t i ông c l n tu i r i cho nên tay không v ng, m i lái nh v y. Thôi! C lái ti p đi, nh ng c n th n nghe, k o nguy hi m đó!” H i y, cách đây g n 2 ch c năm cho nên xe c ch a quá đông đ o nh bây gi , n u không tôi s ông c có ngày... tông vào xe khác nh ch i. B n bè, c u sĩ quan bi t tin gia đình tôi m i sang M nên tìm cách giúp đ v t ch t cũng nh tinh th n, mà u tiên là làm sao cho tôi l y đ c cái b ng lái xe, ch các cháu đi h c, đi làm, 8 tháng tr c p c a c quan Xã H i qua đi nh gió th i cái vào... L n đi thi đ u tiên, tôi ph i m n xe c a b n bè (ch cái xe c a tôi x quá, không đ tiêu chu n đ thi) và nh h ng đ n đ n c quan DMV g n nh t, x p hàng xin đ thi. Thi vi t thì làm gì ch ng đ u ngay cái m t. Đ n cái màn thi lái thì h i ngán. Tên tôi đ c g i lên trong máy, r i m t ông to con, da h i ngăm ngăm, gi tay làm hi u cho tôi bi t và b o, “Follow me, please!” l ch s có th a. Ra kh i c a vài b c, tôi ch tay và nói, “Xe c a tôi đây, th a ông!” Sau khi tôi ng i vào xe, th t dây an toàn, c m tay lái, ông “giám kh o” ng i bên c nh, ng đ n đôi đ u ba chuy n, r i b o tôi lui xe ra. Ngon lành! Ông ta b o tôi ch y ra phía c ng, nh p vào dòng xe đàng ch y. Ch này không có đèn đ ng xanh đ cho nên tôi ph i ch cho tr ng đ ng r i m i qu o ph i, làm đ u ngó g ng chi u h u, ngó ra ngoài c nh xe, đ i sang lane trái vì ông ta ra l nh “U turn” c cái đèn đ ng tr c m t. H i đó, ch a có l nh c m “giám kh o” không đ c phép hô b y b , làm cho thí sinh lái tào lao, t m phào gây tai n n, có th ... ra nghĩa đ a luôn, c thí sinh l n giám kh o, vì xe là tôi đem t i thi, b ph n th ng chân, th ng tay gi ng y chang các xe đàng ch y trên đ ng, ch đâu có ph i xe 2 th ng chân c a dân d y lái xe lo i “pr” nh bây gi . Xe t i n i, m i nhìn xe c , đèn xanh, đèn đ r i mù, tôi quên bég cái b ng g n trên cao có ch U và cái g ch chéo m u đ , t c là “C m U turn.” Tôi c t nh b làm theo l nh ngàì giám kh o nhà ta, ch i cú “U turn” ngon lành, l l t. Ông ta ra l nh cho tôi, “Ch y t i cái đèn đ ng phía kia r i qu o trái tr l i c quan DMV.” Tôi “h i có tí thông minh” cho nên nh n ngay ra r ng “B kh ! Mày h i ông r i! Xúi b mày làm b y, r i ch m t cái l i n ng này, mày cho ông ‘Fail’ ch chi n a. Ngàì giám kh o gi ng thuy t đôi đ u, r i ng t nh mía lùi b o tôi, “Ông nhi u tu i r i ‘over sixty’ c n v luy n t p thêm ít ngày n a, đ nguy hi m cho chính thân ông. T c quá, dù là lính m i tò te n i x ng i, cái mũi l i x p lép, nh ng g c quan tòa, th y cãi ngày x a v n ph i còn chút chút ch , tôi cãi, “Ông th y cái b ng c m ‘U turn’, sao ông còn ra l nh cho tôi qu o xe tr đ u l i? Thí sinh thì ph i nghe l nh giám kh o ch !” Tôi cay cú b i thêm m t l i nh nhàng êm ái, “đây hay nh ! Nghe l i đ y b o c a

ông thầy, ông giám khảo thì dĩ nhiên có chỗ ở nhà, ra đi để làm dân ‘homeless’ quá!” Ông ta không quên tôi khi tôi đi học vào chỗ quan cho nên đi học, “Lái xe ở Mỹ cũng theo đúng luật lệ mà lái, ai xúi giục làm chi cũng được! Ông tiếp thêm ít bài tập có lợi cho ông!” Rồi ông ta chìa tay ra bắt tay tôi đang hoảng “See you later!” xong bước vào chỗ quan trọng như chớp. Nếu võ sĩ Mike Tyson (tay này có nhiều thành tích ghê rợn lắm) mà vào vào trí của tôi, thì ngài giám khảo nhà ta dám “ăn một cú Direct Punch” vào giữa trán, rồi đem đấm ra, rồi tôi đi đâu thì đi... Về nhà, coi lại tài liệu “lái xe” của xe Huê Kỳ cũng không cho chỗ ăn, rồi ngay tuần tiếp sau, tôi nhận được bài tập của DMV ở vùng khác không xa đó, thì luôn cho mau việc chính phủ. Lần này, cũng một ông giám khảo hỏi giống giảng như ông kiểm tra, nhưng tôi lái được lâu hơn, ra đèn xanh, đèn đỏ, bay bổng hơn kiểm tra. Khi trở lại DMV, ông này giảng thuyết một hồi, rồi phán, “Ông chú tôi đi một nửa thôi là ông được cấp bằng lái. Việc khó tiếp thêm vài ngày, chú ý mọi việc để tránh, cho an toàn!” Thật nghĩa là... tôi vẫn chưa được phép lái xe! Lần thứ 3, rồi lần thứ 4, tôi vẫn lái thì coi bỏ thôi mái ngon lành mà rồi vẫn cứ rớt. Thế là cái gì thế? Phải lái làm sao đây mới được cấp bằng lái xe ở Mỹ Huê Kỳ này? Về nhà, gia đình tôi, quyết định, kiếm một chỗ chuyên dạy lái xe nhà nghề để kèm cho tôi đang hoảng, có được một người cho anh ta 250 đô la Mỹ, không phải đô Hoa Kỳ đâu quý vị! Anh này kèm cho tôi không ra thì cũng chẳng có chi phí gì, nhưng mới sau do “số Thiên Đình” bắt tôi lần này “ra quân” mới hợp thời cơ với để các yêu cầu... Thiên thần, địa thần, nhân hòa. Cứ học học luyện viên đến tôi thì DMV được tiên với chiếc xe Toyota Camry láng bóng, của con cháu ông bà bạn gần nhà. Khi lái xe đi, con cháu vui vẻ nói, “Bác lái xe của cháu thì lần này sẽ được!” Tôi cảm ơn cháu và nói vui vẻ, “Cháu cho bác đi thì bác đi thì tốt cho mà coi!”

Tại DMV, cứ học học luyện viên đến ông cũng như tôi đến viên tình thân. Tôi cũng cảm thấy an tâm hơn nhưng lần trước. Vào lúc này, một chiếc xe chạy từ ngoài đến, vào sân, ngừng lại gần chỗ tôi đến để tôi đi, và một cô gái Mỹ cũng chỉ 18 xuân xanh, cũng là chủ nhân bước vào học College, được gia đình đưa đi thi lấy bằng lái xe mới, gia đình khi đi đón, mới của xe bước ra, rồi nhẩy lên reo mừng, người nhà ào tới ôm cô ta mừng mừng, lúi lo: Congratulations! Congratulations! Bà giám khảo, cũng không phải ông giám khảo, mới của xe bước ra, giơ tay lên cao chúc mừng Cô gái và gia đình. Sau một lát, bà giơ tay với cấp bìa cấp, giơ tay từ từ, chỉ về phía tôi, “Your turn!” Thấy tôi ngạc nhiên bà giám khảo phúc hạo, to lớn, đầy đặn, trông trẻ, dù cho phải không nhận được, nhưng ký như đàn ông, nhưng cũng phải có chừng 170 pounds là ít, tôi mới chỉ một cô gái Mỹ xinh xinh vậy thôi, tôi chào bà rồi giơ màn “ca cao” nói với bà rằng, tôi tiếp lái xe mới của năm ngon lành ở Việt Nam, cùng bạn bè là các sĩ quan cũng với Mỹ đi công tác khắp nơi, bình an vô sự, mà sang đây đã thi 4 lần vẫn chưa được. Hy vọng lần này, gặp bà, và sẽ may mắn của cô gái bà vậy chứ, tôi cảm thấy hi vọng... Bà giám khảo cũng không phải là dân chơi bô, ngáo, liêu lĩnh như mấy “ông giám khảo” học ám 4 kiểm tra, bà của người trên xe tán gẫu với tôi, hỏi đi thăm chuyện làm việc của “cố tích thời xưa” cho khỏe hơn là thúc tôi nhào ra để, vui chơi với đèn xanh, đèn đỏ các ngã tiếp để, rồi tôi tông, tôi đi vào đâu thì bà ngồi bên cạnh, bà sẽ tiêu tưng để hơn là tôi cảm thấy tay lái. Bởi đâu bà đi còn có mấy đứa con ở nhà, đi gì mà bà xúi tôi đưa bà vào chỗ... nhà trường, bên nhà, nhà quán. Bà an ủi tôi, “Ông cũng giảng học mình, tôi không nghĩ là lần này ông vẫn không được như những lần trước.” Bà nhún nhún, vui vẻ bắt tôi, “Let's go!” Bà giám khảo “phúc hạo” chỉ bắt tôi lái xe ra chỗ, quay phải, chỉ tay chỉ cái ngã tiếp thẳng, chỉ tay tiếp gặp lúc đèn xanh, rồi tôi tiếp ngã tiếp thẳng hai “Turn right”, ngon lành hết cả! Vào mấy con đường có nhà dân cả, xe cứ rớt

Tôi đỗ bằng lái xe ở Mỹ

Tác Giả: Phan Đức Minh

Thứ Sáu, 31 Tháng 7 Năm 2009 06:58

ít, bà bỏ tôi trở về xe ở ngã ba, đỗ xe sát lề đường, ngay ngắn, rồi lui xe, đỗ lề, lái xe ra, lùi xe vào. Sau hết là vòng về DMV theo lề khác. Thấy ngon lành, thoải mái quá, tôi càng tự tin và cẩn thận, bấm “signal”, ngoả ra ngoài đường đúng bãi đỗ rồi mới bay bốp m cho xe ra, cảm thấy mình đã lái xe ở Mỹ cảm thấy năm rồi, chứ không phải là... đang run đống mong lấy cái bằng “lái xe” ở thành phố San Diego hiền hòa, Nam California...

Xe đã vào trở về sân DMV, bà giám khảo cho hay: tôi chỉ bấm trống có vài điểm, dù số đỗ, rồi bà tuyên bố long trọng trước thi giãi loài người, “You pass! Congratulation!” Bà bấm tay tôi đang hoảng rồi mới xuống xe và nói, “Ông vào trong kia làm thủ tục, lấy bằng lái tạm, rồi ít ngày sau bằng chính thức sẽ gửi về địa chỉ của ông.” Cuộc đời của tôi từ nhiên số ng khác đã nhieu, nhưng đây nhất định phải là một lần số ng “đã đời” của tôi. Khi lái xe về nhà, may mắn con nhào ra hỏi, “Lần này bố có đỗ không?” Đưa con gái lên coi bấm vẫn còn hỏi lo lắng cho tôi nên cẩn thận yên nhìn, dò xét đoán chừng. Tôi hỏi nó, ‘Con đoán bấm keo này có ‘pass’ không?’ Suy nghĩ vài giây rồi nó nói mạnh mẽ “Bố đã pass rồi!” Tôi bấm, “Con nói đúng!” Thấy nó ôm chàng lấy tôi “Con thấy tự tin cho bố quá, lái xe 1/3 cuộc đời rồi mà sang đây cảm thấy đi lên, đi xuống, lo lắng căng thẳng đi. Từ ngày mai, một số chúng con sẽ đi chân tay cho bố, bố già rồi cần phải có thì giờ nghỉ ngơi nữa chứ.” Nói xong, nó ríu ríu nấc nấc, quay vào trong nhà, gọi điện thoại báo tin cho may mắn em đang còn đi làm ở hãng bất tin vui, “Bố đã đỗ bằng lái xe rồi!” Gia đình nhà mình số bấm đỗ về đi một phần vất vả nên xin nghỉ còn nhieu xa lộ về bất bao nhiêu trống rỗng, khó khăn...

San Diego, California

Phan Đức Minh